

Rennen

Vroeger was ik een paard.

Klak-klak, ging mijn tong de hele dag en ik draafde de klas rond.

Soms was ik een springpaard. Hup, over de tafels, klak-klak.

Van mijn kleuterjuf mocht ik geen paard zijn. Dan klaagde ze tegen mijn moeder.

Ze zei dat ik druk was en lawaai maakte.

‘Vlinder! Schiet eens op, straks kom je te laat!’ Mama roept me nu al voor de vierde keer. Ik schiet ook op, maar ik kan niet sneller. Vandaag is een belangrijke dag. We gaan met de klas naar de diertuin. Ik houd heel veel van dieren, dus ik heb er erg veel zin in. We gaan met de bus en ik mag naast mijn beste vriendin Iris zitten. Eindelijk heb ik mijn jas en mijn schoenen aan. Tjonge, wat een gedoe. Mama geeft me mijn rugzak met brood en drinken. ‘Niet vergeten op te eten, hè?’ zegt ze.

‘Neehee, juf Merel zegt heus wel wanneer het tijd is om te eten,’ zeg ik tegen mijn moeder. Vlug pakt mama haar fiets en zegt dat ik achterop moet springen. Maar dat doe ik niet, ik ren naast de fiets als een hond. Of een paard. Hijgend kom ik op school aan.

‘Ha, daar is Vlinder ook!’ zegt juf Merel blij als ik binnenkom. ‘Dan zijn we compleet.’

‘Spannend, hè?’ fluister ik tegen Iris. Iris knikt, maar zegt niets terug. Ze luistert naar juf Merel, die nog iets vertelt. Ik hoor niet wat juf Merel zegt, mijn hoofd denkt alleen maar aan leeuwen, tijgers en olifanten. Nou ja, het is vast niet zo belangrijk.

‘Daar is de bus!’ roep ik als ik een grote bus de hoek om zie rijden. Ik ren er alvast naartoe, dan weet ik zeker dat ik niet achterblijf.

buurt, dat weet ik wel zeker. Ik loop in de richting van de olifantenbillen. Daar staat een groot hek. Hoe kan dat nou? Ik ben toch niet uit de dierentuin gelopen toen de dierentuin nog een oerwoud was? Ik kijk om me heen en zie een kruitwagen en een grote schep. Er zijn geen dieren meer en ook geen mensen. Ik ben duidelijk ergens waar ik niet mag zijn. Misschien mogen alleen de dierenverzorgers hier komen? Ik kan hier maar beter snel weggaan, want ik wil niet dat er weer ie-

‘Vlinder, een stoel heeft vier poten,’ zegt juf Merel. Ja, dat weet ik ook wel. Ik kan toch tellen? Als ik maar ver genoeg naar achteren leun, dan weet ik zeker dat mijn hoofd de tafel wel kan raken. Bam! Au! Ineens lig ik op de grond. Mijn hoofd heeft de tafel wel geraakt, maar niet helemaal op de manier die ik wilde. Dat wordt vast een grote bult. De kinderen lachen.

‘Ik zei toch dat je niet op je stoel moet wippen? Dat krijg je er nou van,’ zegt juf Merel. Dat heeft ze zeker weten niet gezegd.

‘Dat heb je niet gezegd,’ zeg ik daarom tegen haar.

‘Ik heb toch gezegd dat een stoel vier poten heeft.’ Juf Merel kijkt boos.

‘Ja, maar dat weet ik toch al,’ zeg ik.